

Діло

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шлян. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передплату
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в крав. 3-00 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Польщі 5 шл. фр., Чехо-
словацкій 30 к. к., Румунії 150
лей, Бомбарі 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редкації: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Женевські „пацифісти“.

Львів, 19. квітня 1929.

В Парижі радять далі над репараційною проблемою. Загально думают, що від вирішення репараційної проблеми залежатиме дальший уклад політичних відносин не тільки в Європі, але й на цілому земному глобії. Шойно по розв'язанні цієї важкої проблеми можна буде надіятися на поладнання навіть таких багатьох справ, які на перший погляд не стоять тепер нібито в ніякому відношенні до репарацій. Словом таке чи інше поладнання цієї проблеми буде становити переломовий момент у повоєнній історії народів. Самозрозуміло, що остаточна розв'язка репараційних справ повинна вплинути також загалом на повоєнну недугу масових зброєнь.

Повоєнні часи замітні тим, що в них найбільше зб'ягаються ті, які нібито хочуть стояти на сторожі мира і в яких на устах все тільки клич про мир та його гарантії. Ось в Женеві відбувається чергова конференція в справі роззброєння. Досі було таких конференцій немало. Всі вони не посунали справи роззброєння ні на крок вперед. Останніми часами ролія тих конференцій зводиться до теоретичних балажок, а то й горіх не раз полемік між представниками поодиноких держав. На передостанній і теперішній конференції найцікавішими моментами нарад були виступи більшовицького делегата Літвінова та тільки з конкретними пропозиціями на роззброєння, але й з полемічними промовами. Як попереднього разу, так і тепер підтримував більшовицького представника німецький делегат. Коли попередні пропозиції Літвінова в справі загального роззброєння мали чисто маніфестаційний і пропагандистський характер, то теперішні мають реальніший вигляд. Про ті пропозиції інформували ми вчора, а й нині подаємо інформаційний матеріал з конференції на іншому місці. Крім пропозицій Літвінова появились на теперішній конференції ще й турецькі оригінальні проекти на загальне роззброєння, але ні одні ні другі не наблизи покищо прихильного прийняття на конференції.

Теперішній світ вгинається під непосильним тягарем мілітаризму, мілітаризм зїдає великанські суми гроша, мілітаризм нищить господарський добробут поодиноких народів і держав, мілітаризм переважує людство непосильними тягарями, але це не промовляє ні до розуму ні до серця тих, що дрозжать за свої володіння на до серця тих, за свої несприродно роздуті граші й на море, за свої несприродно роздуті граші і т. д. Не буде в світі роззброєння доти, доки не буде активною імперіалістична політика сталих і молодих, великих і менших держав. В інших відносинах, як і в минулих, а напевно і в майбутніх не йде до того, щоби імперіалістична політика щезла, щоби вона видихалася, а навпаки: з дня на день стає вона живішою та агресивнішою.

Посідачі колоній та чужих територій ніяк не хочуть з них резигнувати, ніяк не можуть погодитися з тим, щоби ті колонії, чи колоніальні краї могли жити власним державно-політичним життям. Щасливі посідачі, що закладали істотні та інші повоєнні договори під гаслами самоозначення народів, під гаслами міжнародної справедливості, фактично стали на шляху до знищення над слабшими народами та викрияди і здохли, столичили в багні свого імперіалізму і саму ідею самоозначення народів та ідею міжнародної справедливості. Якже може бути нині мова про загальне обеззброєння, коли можна повною державою боїться не тільки напад свого сусіда-імперіаліста, але й потерпає від своїх у своєму нутрі, в своїх кордонах. Бо якщо пригноблені та поневолені піднесуть голос та виміють за своє природне право до вільного життя. Як може Англія йти на роззброєння, коли переживає неспокої та повстання в Індії, коли загрожені її впливи в Китаї і на океанах, словом, коли появляются позначки, що відповідають сумері її могутності. Як може йти на роззброєння Франція, коли нібито боїться

СВЯТОЧНЕ

найкраще приладите, якщо всі потрібні припаси купуватимете тільки : : : :

в найстаршій українській кооперативі

„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ“

яка продає від року 1883 у своїх 24 склепах по більших містах

1880

Споживчі і колоніальні товари та вина.

1-1

роззброєної Німеччини, а фактично потерпає за свої впливи в Африці, Азії, коли має рахунок з Італією, коли має алжаське питання і т. д. і т. д.

Балачки про роззброєння є нині звичайною блягою, звичайним товченням води в ступі або переливанням моря ситом. Тільки збройним насильством держитись нинішній уклад політичних відносин у світі. Колиб насильником відібрати зброю, тоді вони пересталиб ними бути, а ніхто з них на це ніколи не згодиться. Бо кожний з них є в посіданні таких ласих і рентабельних кусків, що з них добровільно не зрештує. Тому то від заінціпованих скрахованою в очах світа і безсилою установою „лобінників“ Лігою Націй конференції не можна надіятись ніяких успіхів. Навпаки, ці „мирові“ балачки в справі роззброєння можуть скорше спричинити війну, ніж забезпечити якийсь довготривалий мир.

І немов би на глам рівночасно з женевськими балачками про роззброєння в Парижі узброєні до зубів світові потенти не можуть ніяк договоритись ні щодо суми ні щодо методів стягання семої шкіри з тих, що лежать давно на лопатках обеззброєні та упокорені. Без сумніву, що вирішення репараційної проблеми матиме велике значіння на дальший уклад політичних відносин у світі. Але заки до того вирішення дійде, то можуть між собою не тільки на віки розсваритись, але й побитись ті, що ділять шкіру розбитого й розторошеного противника. Ось які перспективи мира.

Револуційний рух в Індії.

Довгі вже десятиліття тягнеться в Індії вивольна боротьба проти англійського панування. Коптувала вона вже Індусів десятки тисяч жертв. Поволі, але невпинно Індія розширює обсяг своїх прав. Спочатку була чистою колонією, якою правили по своїй волі виключно англійці, вона має вже тепер невеличку державну автономію і свій власний парламент. Та боротьба ведеться далі — за цілковите визволення Індії від політичної аперхності Англії, за повну державну самостійність та незалежність Індії. В часах після скінчення війни, ця боротьба розгорілася з новою силою, а останніми часами ввійшла в стадію організованої й отверто революційної боротьби. Недавній намах з бомбами на членів урядової (про-англійської) партії в Індуському парламенті в Делі, а кілька днів пізніше невдалий намах на поїзд, у якому їхав Імператор Індії, є цього наглядним показником.

Щикаве освітлення цих останніх подій знаходило в статті д-ра Вайселя в „Нає Фрає Пресе“. Він вказує на те, що Індуський парламент, зібраний після замаху, таки рішив не розглядати далі внесеного законопроєкту про охорону публичної безпеки. Цей законопроєкт внесенно до парламенту після досвіду великих страйків на фабриках бавовни та шовково-Індуських закладів, в яких брало участь до 200.000 робітників, з того 120.000 в самому Бомбеї. Ці страйки тяглися довше, ніж пір року. Найцікавішою прикметою цих страйків було те, що провідниками в них були не давнішні Індуські робітничі провідники, були й інші, але англійські комуністи, які потрапили швидко здобути довіру робітничих козлів, поробивши їх агітаторами або сепаратистами. Це було перше планове вмішання європейських комуністів у Індуський робітничий рух.

Після скінчення страйків Індуський уряд рішив основно вжитися до приборювання робітничого руху, а насамперед до приборювання в ньому

європейських впливів. Власне для цієї мети й вироблено законопроєкт про „охорону публичної безпеки“. Та цей закон стрінувся з опором, і в останні минулого року Індуський парламент відкинув його, зовсім справедливо змркувавши, що як він дасть до рук уряду спеціальну зброю проти комуністів, то колиб ця зброя може звернутися також проти інших Індуських партій. Однак уряд не залишив справи і хоч має змогу видати потрібні адміністраційні розпорядження, то рішив ще раз внести законопроєкт до парламенту в трохи зміненій формі.

Та в міжчасі загальна політична ситуація в Індії основно загострилася. У вересні минулого року повстала нова партія — партія незалежності. На чолі її став син провідника дотеперішньої Індуської націоналістичної партії, Ясатар Лал Неру. Він вперше в Індії виступив з асими й виразними соціалістичними доматаннями, як визволення великої власності, боротьба проти капіталістичної тощо. І його пропаганда мала величезний успіх.

Так події в Індії поволі ведуть до щораз більших загострень та до вибуху революції.

Нещасливий виступ.

Варшава, 16. квітня 1929.

„Інститут для досліду національних справ“ у Варшаві (видає журнал „Справи народності-шове“, веде суто теоретичну роботу і на офіційну політику не має ніякого впливу) уклали у минувшому сезоні наказ відчитів на українській темі. Річні не були відчити, різні речі там говорилися. Говорив нап. на інтеграційному відчиті проф. Роман Смаль-Стоцький про потребу політичного союзу держав Польщі, й України, підготовляного вже нині польсько-українським розумінням для розподілу Росії: заявив явно і скляно, що це становить уряд у. н. у. на емігранції. — І всі слухачі знали, कि є президент і чого він хоче, могли з ним до слуху співити, але не могли мати до нього за його виводи жадних претензій. Те-ж саме торкається нап. відчиту п-ні Яворської, відомої посолки в Клябх ББ, яка з зазвистим, вартим кращої справи, борювала принципу шкільного утратизму; всі до одного, учасники пізнішої дискусії (майже виключно поляки), були проти прелатента, це її дуже боліло, — але кінець кінцем — усі чейше знали, що пекж досадка з ББ, виразники офіційного поглядів Міністерства Освіти. З неясном і почуттям отили виходили слухачі лише з одного відчиту, — останнього зі задалого циклу і єдиного, який висловлює солідарність. Цей відчит відбувся 12. ч. м., а прелатентом був бувшии відповідальний дипломат З. У. Н. Р., тепер професор Ягдзлонського Університету у Кракові, — д-р Степан Томашівський. Тема відчиту: „10 літ української проблеми в Польщі“.

Річ не в тім, що таку широку і поважну тему д. Томашівський використав для різко-кратко підрозумованих іронічних уваг під адресою бувших і теперішніх українських політиків. Річ також не в тім звичайній заці, якою по суті було його „характеристика“ нинішньої Української Парламентарної Репрезентації. Річ навіть і не в тих його аргументах про потребу згоди і мирного співжиття між українцями і поляками, аргументах, які вийти мали служити ілюстрацією, як українським політичним промовцям належить шорукати „психологічного контакту“ з аудиторією, Річ у цілому такебному топі, в якому відчит був виголошений.

Отже цілий відчит п. Томашівського по суті спирався на галицькому угодницькому сепаратизмі, якого існування і розвиток лежить в інтересах польської державної політики. Коли цього не сказано, то в кожному разі це ясно виходило з таких аргументів, як напр.: коли Польща не буде помагати українству в Галичині, то матиме на своїх східних землях і за своїм східним кордоном Росію. Коли не колишній беларусь гралиця, (соедальська) — сказав отверто президент — себто коли в 1772 р. Австрія не була отримала Галичини, яка стала українським піємом і відділила українство проміжувало на схід і на північ, то нині взагалі на схід Польщі був би тиоюний вал русизму. Ніякої віри в український нарід, ніякої пошани для українства, як якого самостійної національної цінності! Існування українства загалом — виходило з реферату — залежить виключно — від політики в Галичині, мовляв, українське життя, динне вже тепер таким вузелимким струмочком, що він може бути ось-ось геть засипаний, а там... тоді швидко відчиняться ворота для походу русизму з над Волги. Послідовно, казали собі слухачі: на схід від Галичини була, є і буде Росія, хі "а, що польська політика для своїх законотворчих державних діячів цілий буде підняти український рух на своїх східних окраїнах

Коли таким виводом слухач приодукувався: протирив очі, не знавши, де він знаходиться, то інколи знову мал враження, наче сам президент злетів, як кажуть у Варшаві, „з бика“. Це торкається того уступу реферату п. Томашівського, в якому була мова про актуальну полеміку в українську політику. Ось одна характеристична цитата: „не маємо підляти об'єднувати післятравневий уряд, що вони не хотять урегулювати українську проблему“. І т. п. вересальські стани. Малося таке враження, що проф. Томашівський, приїхавши з Кракова до Варшави, узяв собі, що коли хтось взагалі арагується говорити у Варшаві про українські справи та польську національну політику, то мусить бути обов'язково від стін до голви вимазаний олівець, щоб у кожній хвилині можна вискочити у відсікані — досить в останній час популярне — місце; коли не відважиться слово, можна почути критику, це — видно, на думку шан. професора — антидержавна демонстрація. Не зиче ш професор, що саме в тій самій (пазата Мазовецьких князів) у якій він читав свій виклад, думав, що інколи далеко гостріші слова критики ніжнілись урядової політики і то в уст самих польських діячів, ніж було навіть в уст тих українських „протидержавних демонстраторів“ на соймі в трибуні, на яких п. Томашівський так страшенно обурювався! Що більше: чинив навіть відома ексцесивна поєзда Богуславського з БВ. (політичного напівне „згори“), в поринавши з відчитом про ф. С. Томашівського була реполітичним матчестом! Ясно річ, що така нелогічна обережність президента вражала присутніх польських діячів, як якийсь диковання, бо вони мусили раз у раз питати себе: хто це стоїть перед нами?

Хто такий президент — того він сам те засу-

ВОЛОДИМИР БІРЧАК.

БЕЗЖУРНІ ДНІ.

Оповідання.

(Продовження)

XXIX.

Місяць випливав і нині на широке небо в азі. І його і поли своїм промінням темнило. Поет заспівав свою улюблену любовну пісню, в якій викидав свою тугу і свій жалю глибокий. По кожній стрічці викрикував голосне: Гей-гей! Гей-гей!, що аж від сусіднього аса вергав голосний відгомін. Гей-гей! Гей-гей! Стецько, що мав подібний голос, як його товариш, втворював йому. Це робив тим певніше, що була ніч і довкруги розлого поле й ніхто не слухав їх. Один ас відкликнувався, глузував із них: Гей-гей! Гей-гей! і один гулово повторяв десь з далекого болота: Гу-гу!

— Чудова ніч! — промовив поет, скінчивши свою пісню. — Скільки настроїв, скільки мрій будить вона в душі! Послухай, що мені алинуло на думку.

— Що?

Та Грицько вже урвав. Йшов похилений, заглиблений в собі. І Стецько задумався. Про що? Було тяжко оне сказати, що тяжке роздирати. Бо й що сини молодий юнак, якому за плечима тільки двадцять літ! Буйні сини пригарають йому в таві, а мрії танцюють із тобою. Надії вистежують дорогу, асв світ стоїть отвором! Всі люди добрі. Шалені молоді літа!

А місяць світив і світив і давав волю буйним мріям.

Святкуймо без алькоголю!

Замість алькогольних напиків нехай з нагоди Празниці Воскресіння Христового на святочному столі кожної української хати і кожного українського Товариства та забавового комітету красується артистично виконана карта „Іваної Школи“ звітання від алькогольних напиків. Такі карти можна набути за попередньою згодою дати (бодя з зол.) в Кружув або Головіні з праві „Рідної Школи“ у Львові, Ринок 10.

вал — і мабуть це найбільша його заслуга перед українцями. Бо ні одним словом він не заявив свою приналежність взагалі до українського громадянства! Шані час зживався прийатої в польських ендецьких часописах та урядових заявах термінології: кохав в „українським націоналізмом“, як винувався усього лиха, то знову синів прикладами, як це українські і польські націоналізми „подають собі руку“, та врешті, боронючи терміну „Україна“, „український“ з постолю польських інтересів — сам делікатно застерігся, що в цим терміном не зовсім погоджується...

Яке враження викликав той відчит п. Томашівського у Варшаві, хай найкраще свідчать такі факти: після відчиту посол Стронський, один із духових лідерів і фактичних провідників нинішньої польської ендеції, звернувся до одного з присутніх українських посів з такими словами: „такіх речей навіть ми вам ніколи не говоримо!“ Один з керманців „Інституту для розсолу національних справ“, який особисто запросив був кількох, випадково зустрінених у соймі українських посів, уважав за відповідне салдушого дня перепросити їх, виправдуючись, що не знав про що і як говорите президент. А головучий на зборах п. Тугут, змівувавши арау, якого може бути дискусія після такого відчиту (дискусія ведуться там зовсім вільно і без жалних обмежень) — рішив взагалі дискусії не підиривати!... При такіх оцінці відчиту п. Томашівського самими польськими політиками без огляду на їх партійну приналежність, можна би розглядати годинний виступ п. Томашівського раше з погляду нешкідливої, веселої скандальщини. Однак є тут один напівжизний сумний момент: п. Ст. Томашівський є нині вихователем молоді, студіючої на краківському університеті, а серед тої молоді знаходиться також сотки українських студентів. Жак огортає, коли подумати, який погляд про Україну і український нарід вилісуть в мурі Ягавольського університету слухачі викладів професора історії України д-ра Степана Томашівського!...

І. Кедрин.

Болгари і російські емігранти.

В травні цього року Болгарія буде в्रोцисто святкувати 50-ліття своєї незалежності. У зв'язку з приготуваннями до свята болгарський уряд рішив надіслати болгарським громадянам усіх російських громадян, які проживають тепер у Болгарії.

— Прометей в панцирі, з мечем, з гострим мечем в руці! — прошептав Грицько.
— З мечем? — спитав Стецько.
— З мечем! Таким я бачив його нині на синьому небі.

Стецько йшов хвиляку задуманий.
— Правда! — крикнув по хвилі. — Правда твоя, брате, все нарід стоїть високо, коли в руках держить меч! Ми в ярмі, наша культура в ярмі і нас усе вчили про любов. Любити й ворогів — учили вороги. Прощати їм усе — вчили вони нас. А тимчасом нарід аж тоді народом, коли мечем беронить свою думку, своє золото! Чекай, мені пригадується дещо з літопису: пири Володимира Великого.

— Правда! Пригадую собі, він казав, що дєбро дружиною, добрим військом, здобуде золото, а золотом дружини не забуде. Дружини понад усе! — пригадував собі Грицько.

— Чекай, і мені пришло дещо на думку. В дєб Богдана Хмельницького також найбільше цинили залізо. В драмі „Милость Божія“ каже Богдан Хмельницький:

А залізо доброе важте і над злато,
злато бо потемніє без него як блато.

— А дальше:

Лука, стрілки, мушкети і шаблі пильнуйте!
І дїтеї своїх, скоро отравлять лужки,
До сейже обучайте козацької штуки.

— І Мазепа в цій пісні, що йому приписують! — пригадував Грицько.

— І Мазепа! — пригадував Стецько. — Зараз, зараз, як там є? Вже пригадую собі:

Нехай вічна буде слава,
Же през шаблю маєм права!

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

Із „золотих думок“ двох тузів.

„Слово Польске“ вже давно перескочило себе, приспіненими скоками змагаючи до „благословенного“ фашизму. Повстання нового уряду, популярно званого „урядом полковників“, викликало безмежну радість на сторінках цього, в своїй основі незміненого органу. Навіть прибічні органи нового уряду не заклидуються так із радості, як „навернений грішник“ з вул. Зіморевича.

В двох останніх числах містять „Слово Польске“ на передовому місці „золоті думки“ прем. Світальського і керманця скарбу полк. Матушевського, вигребуючи їх із заплених річників газет і журналів.

„Золоті думки“ прем. Світальського вигребуно з журналу „Дрога“ з літ 1924 і 1925. Вже тоді пропала теперішній преміер „ададу“ сильної руки“ в „організацію опії“ для осягнення ці мети, для піднесення громадської активності і для викликання великодержавних тенденцій.

А щоб досягнути намічені цілі, треба анищити партії, треба перетворити парламент, треба підвищити авторитет і свободу рухів уряду.

Полк. Матушевський в 1926 р. під псевдонімом Огіньський вів на сторінках „Глос-у Правди“ полеміку з народоловою демократією, яка уважала себе польською віліною фашизму. Автор не хотів цих лаврів признати нар. демократії, доказуючи, що польський фашизм творить табор підсудників.

„Фашизм — писав Мат. — є справді націоналізмом і лише націоналізмом. Націоналізмом ширим аж до брутальності, але послідовним, живим і активним. Той націоналізм стає суспільно радикальним усею там, де вимагає того національний інтерес“.

Фашистський метода оснований „на відмодлюванні парламентові переваги в функціонуванні державного організму, на максимальному збільшенні прав виконавчої влади та на обмеженні національного представництва лише до принципової контролю“.

„Фашизм хоче сутню репрезентувати суспільний солідаризм, бажав висловлювати загальнодержавний інтерес. Щоб то досягнути — розторощити партії, відкинув всякий компроміс із ними, не уступив ані своїх заломень ані перед нападами III. Інтернаціоналу, ані тим менше перед завзятими атаками капіталу“.

„Коли шукати аналогії для фашистського руху у польських відносинах, то ту аналогію можна вайти лише в таборі підсудників“.

„Фашизм повстав не лише як протест проти панадвійомію парламентарного безсилля. Фашизм повстав як протест проти брехні. Проти запряги гуманітарної і ліберальної фрази до орки в порожнечі, до покривання реалізації. І тут є найбільша наша подібність з фашизмом. Бож і ми репрезентували в репрезентуємо боротьбу в облудю, боротьбу з підставлюванням слів на

— Так нам батьки кажуть, що жили у великому часі, а ми зледащили. Значить: хочемо жити? — любов заліза нехай живе! — кінчив Грицько.

— Любов заліза нехай живе! — повторив Стецько.

І йшли далі, хоч нині йшлося їм дуже тяжко нерівним залізничним шляхом.

— Не могу далі! — прошептав поет. — І якого чорта нам спішитися? Ночуймо денебудь! І так не зайдемо в ночі в гості.

— Як ночувати, то й ночуймо! — відповів Стецько.

І вони подалися до найближчої копниці сіна, розвадили її трохи й полягали.

— Таємні зорі! — прошептав поет. — І Ксения може дивитися на них! — А потім який стидав свого сентименту і сміявся сам із себе. — Ой, затурпи ти, хлопче, з карими очима! Пошто тобі діачина — камінь за плечима! А то туман а мене, ідіот! Бував веселий та сповідний, аж знайшов собі біду! Гей, хлопче, а карими очима!

— Тихше, — прошептав Стецько — бо в моїй кімнаті вже всі сплять. До того: не будь такий отавертий! Що ти ідіот — це знають усі, пошто про це ще кричати? І третє: ануж тай голос почує який господар, що пасе коні і викине нас із цього вигідного готелю! Тихо, ша!

— А такі вона гарна, як та вірка на синьому небі. Така красна, така недоступна! Я те все люблю, що красне, динке, недоступне, що відтучує від себе.

— У мене вже всі сплять! — повторив Стецько і став хронити на весь голос. Грицько дивився ще хвилю в синє небо, а там також захронів.

(Продовження буде.)

місце чинів. Другорядною є справа, що італійське беззлля характеризувалося „ліберально“, а польське беззлля характеризувалося „націоналістично“. І тут і там знайдемо під ними одні: страх і почуття слабости. І тому... краще розуміємо і цінимо фашизм“.

Польський фашизм, репрезентований табором пілсудчиків є — на думку полк. Мат. — демократичний. Бо

„ми не лише є готові, але хочемо підважної, проникливої реконструкції форми демократичного устрою. Не перекреслюємо принципів, що парі має право сам рішати свою долю. Хочемо, щоб влада демократії стала меткою і сильною, бо головною нашою політичною метою є могутність Польщі, а та буде досягнута, коли максимум її горюжан усвідомить собі, що велич держави від них залежить, що могутність держави є одночасно їх могутністю. Ми є демократами для створення могутньої Польщі, для надання їй трісних основ“.

Полк. Матушевський відкидає лібералізм, уявляючи його найбільшим ворогом демократії і гуманітаризму.

Одночасно є він ворогом комунізму, що перекреслює демократію, і ворогом капіталізму, що її купує і корумпує. Гаслом фашистсько-пілсудчиківської „демократії“ є: максимум ініціативи, максимум відповідальності, ніякої сваволі!

Такими є думки двох тузів теперішнього польського кабінету, такою є теперішня пілсудова їх політичної кар'єри і таким є їх „вірую“ на армії і військовій становинах, на верхах влади. А рекламування тих думок вважує наглядно, що стовісотовий фашизм наближується до нас великими кроками.

Диктатура за занавісою.

Варшавський кореспондент „Берл. Тагблату“ „Дубровін, з'ясувавши всі перипетії польської кризи, коротко зупиняється на побіді полковників. Стаття марш. Пілсудського багато помогла полковникам. Парламент перехолово програм. Інше, що йому лишилося, то тинь вегетативі.“

„Найсильніший муж кабінету, полк. Матушевський, тепер міністр фінансів, є зацікавлений в італійській армії. Чи він зможе показати, як робиться правдива диктатура? Питання наслідства поки що вирішено. Група полковників обсадила уряд, а також державна калитка найшла в їх руках. Тепер уже ніхто не буде занало турбуватися, чи диспозиційний фонд буде прийнятий чи відкинений; ніхто не буде нищати, і все піде добре.“

„Сила полковників лежить в слабости інших. Чи тому треба негайно рахуватися з рішеннями заходами нового уряду? Полковники мають жолоб, але не мають ще влади. Недостатє ще цупкої організації, яка в Італії в Росії творить основу диктатури. В Польщі треба її ще створити, і все залежить від того, чи вона буде створена. Поки що п. Світальський свою сильну руку триматиме в кишені від сподів. В Польщі ніяка вистава, ніякий театр, ніякий концерт не починається в означеному часі, отже й занавіса диктатури може піднятися з деяким опізненням“.

ПОС. ВОЛОДИМИР ЦЕЛЕВИЧ.

Самоврядування.

Під такою назвою помістив я вже кілька статей про самоврядування та всього матеріалу не вичерпав. Нині продовжую почате в тій цілі, щоб познайомити широкі кола наших громадян, зокрема громадських робітників на місцях з тією незначною важкою діяльною громадського життя.

Ділянка самоврядування у нас занедбана як під теоретичним так і під практичним оглядом. І тому треба шукати виходу з такого положення. Моїм завданням вивопити по змозі бодай частинно ту недостатку та поінформувати читачів про теперішній стан самоврядування. Можливо, що в тих статтях понадузлись подекуди й недоліки та недоліди, і тому заздалегідь прошу читачів вибачення за них.

1. Національний склад повітових репрезентацій.

А. Галичина.

В хвилі, коли Галичина перейшла під Польщу, повітова самоуправа вважала так, що в деяких повітах існували повітові ради і повітові мідан, вибрані ще перед великою світовою війною на основі перестарілої виборчої організації, абудуваної на куріальній системі. Лише там, де в час війни повітова рада і повітовий мідан зникли, виникли, намічали повітова влада правительствених комісарів повітової самоуправи. По инший день на території Галичини не відбувались ще нові вибори до повітової самоуправи, а в останній сесії союму дебатовано в адміністраційній п.комісії для самоврядних справ мав законопроект про виборчу організацію

3 голосів преси про „кабінет полковників“.

Жилівський „Наш Пшегльон“ асередковує свою увагу на особі полк. Матушевського, кажучи, що

„правдоподібно він віліграє дуже визначну роль в новому кабінеті — не так як „ресортовий“ міністр, але як одна з найсильніших індивідуальностей табору „першої бригади“. Треба пам'ятати, що полк. Матушевський брав неавичайно активну участь в остаточній редакції тексту конституції, внесеної до союму клубом ББ. і в прихильником безоглядного переведення аміні устрою“.

Взагалі про особу полк. Матушевського, про чолову фігуру кабінету д-ра Світальського, багато розпитується польська преса.

Елешка „Газета Варш.“ спростовує деякі подробиці з його діяльності, що в 1-ому скільному корпусі був він не шефом штабу, але начальником розвідного відділу. Одночасно той самий орган приводить парікання ген. Довбур-Мусівського, що тодішній підкап. Мат. кепсько кермував його розвідним відділом, працюючи не на користь корпусу, але політичних партій.

Деякі цікаві замітки про особу полк. Мат. подає краківський „Нашиню“, кажучи між іншим: „П. Матушевський в уряді має зайняти лише фінансами, але в загальна думка, що той уряд є тісний покритишом; що він має зовсім іншу місію, яку має скоро виконати. Як усунування того твердження наводять, що п. Мат. не одержує наступника в Булапенті, його функції буде там виконувати один із членів посольства, а п. Мат. піде розгати свої місії в Варшаві, перше, відкриття прийшов“.

„Роботник“ іронічно зазначає, що „маємо в тій хвилі швидко при владі „кабінет полковників“. Газета „Закулісова“ могутність немов офіційно обнала керму правління і повну відповідальність. П. Світальський, Матушевський, Морачевський і Пристор із Перашким, як есентуальним міністром внутрішніх справ, репрезентують гурт ажиє, що буде кермувати державним кораблем в імені марш. Пілсудського. П. Морачевський в далі вважав себе „соціалістом“, п. Матушевський є адептованим і переконаним фашистом, чому ясно й відкрито дав вислів у своїх пресових виступах“.

Очевидно голоси преси на тему нового уряду можна продовжувати в безконечність. Та вже в цьогі достві, щоб в найважливіших зарисах познати його фізіономію.

Обеззброєння.

3 засідань комісії для обеззброєння в Женеві.

На другому засіданні пілготовчої комісії для обеззброєння прийшло до гострої боротьби між п. головою, англійським делегатом Лауденом, та німецьким делегатом графом Бернсдорфом і делегатом Радянського Союзу Літвіновом.

Німецький делегат висловився проти запро-

понованого головою порядку нарад і домагався, щоб комісія приступила до другого читання законопроекту про обеззброєння. А. Літвінов дуже гостро критикував методи праці комісії і домагався, щоб на розгляд узятो також його проект, який передбачує рівночасне зменшення зброєнь для всіх держав на 50 проц. Він вказував на те, що коли справу роззброєнь трактувати з погляду поодиноких держав, то замість роззброєнь прийде до нових зброєнь.

Голова комісії Лаудон поставив внесення, щоб взагалі не брати під дискусію проекту Літвінова, однак комісія ухвалила, щоб прийняти денний порядок свого голови, але не відкидати дискусії над проектом Літвінова. Нарешті вніс свій проект також турецький делегат, міністр закордонних справ Тевфік-Рушді бей. Турецький проект зводиться до того, щоб зброєння були приноровані до стану зброєнь найдужчої держави.

Чия власність?

Спір за православну церкву у Львові при вул. Францішканській.

У львівським окружнім суді цивільним ведеться цікавий спір за посідання православної церкви у Львові разом з сумежними парафіальними будинками. Позовником у цій справі виступає релігійний фонд греко-орієнтальної (православної) церкви на Буковині чи пак його заступник, черновецький митрополит д-р Нектаріє Котлярчук; позваними є: православне брацтво при церкві під проводом рос. емігрантів Ольги Лелівської, еромонах Смарагд Роласников, парох цієї церкви і варшавський митрополит Діонізій. Характеристична для відносин у православній церкві річ, що обі сторони заступлені адвокатами-жидами. Позовника заступає адв. д-р Лау, позваних — адв. д-р Ратнер і д-р Авербах.

Православна церква збудована у Львові в 1856 р. для потреб вояків православного віросповідання (буковинських прав. українців і румунів). Церкву аписано на власність буковинського греко-орієнтального фонду, який п. абудував і уфундував. Пізніше церква дістала парафію і пароху. Коли ця церква, що була передана в приватного дому, стала з часом мало пригодною до житку, її на поручення уряду адемольовано (1893) і на її місці збудовано церкву в нинішньому виді. До її будови причинилися теж якісь складкою її нечисленні вірні — цивільні особи.

За польських часів церква служила спершу дальше потребам львівського гарнізону (православним воякам з Волині, Полісся і т. д.). Одночасно, майже з напливом рос. емігрантів до Львова, основується при ній брацтво в честь Почаївської Ікони Божої Матері, яке спровоздило собі на пароху еромонаха Пантелеймона, котрий став відправляти Богослуження в церкві за дозволу свящ. Толи з Буковини. (В березні 1923 р. польська влада з доручення міністерства закор-

до повітових репрезентацій для 4-ох галицьких воевідств. Зміст законопроекту представив я в „Ділі“ в окремих статтях.

Засаднича зміна наступила в 1927 р. і в першій половині 1928 р. До того часу правительственими комісарами повітової самоуправи призначувало звичайно членів розв'язуваних повітових відділів, себто приватні особи, а лише винятково повітових старостів. Новий уряд т. зв. санції перевелить засаду об'єднування повітової політичної і самоуправної влади. В тій цілі розв'язує нерозв'язані повітові ради і на їх місце, а також на місце правительствених комісарів, назначених зовніш неурядових осіб. Іменує правительственими комісарами повітової самоуправи повітових старостів. Таке переведено в 75 повітах Галичини. Старостам, як правительственими керманічам повітової самоуправи, додано до помічч прибічних ради, які офіційно називаються тимчасовими повітовими зарисами. Найдовше існувала двоторовість адміністрації в колишньому повіті, де шойно в листопаді 1928 р. іменовано повітового старосту керманічем повітової самоуправи. Тому то, коли подаю статистику національного складу галицьких повітових репрезентацій, то маю на думці національний склад прибічних рад. Він представляється ось так:

1) в краківському воевідстві на загальне число 298 членів прибічних рад є: 286 поляків, 3 (0.1 проц.) українців, 2 німців, 5 жидів і 1 „иний“; 2) у львівському воевідстві на загальне число 377 членів прибічних рад є: 282 (75.1 проц.) поляків, 59 (15.6 проц.) українців, 1 білорусин, 24 (6.3 проц.) жидів і 11 (2.8 проц.) „иний“; 3) в тернопільському воевідстві на загальне число 274 членів прибічних рад є: 186 (67.5 проц.) поляків, 72 (26.2 проц.) українців, 1 (0.3 проц.) німець, 15

(5.2 проц.) жидів; 4) в станиславівському воевідстві на загальне число 260 членів прибічних рад є: 145 (55.7 проц.) поляків, 88 (33.7 проц.) українців, 24 (9.2 проц.) жидів, 2 (0.7 проц.) москалів і 1 (0.3 проц.) німець.

Загально у трьох східно-галицьких воевідствах на загальне число 911 членів повітових прибічних рад є: 613 (66.4 проц.) поляків, 233 (26.7 проц.) українців, 63 (7.5 проц.) жидів, 2 (0.2 проц.) німців. Такий був національний склад повітових прибічних рад в дні 1 грудня 1928 р. При обчисленні загального числа радних в трьох східно-галицьких воевідствах я дочислав до українців „иний“, москалів і 1 білорусина з тих саме причин, що при статистиці національного складу громадських репрезентацій.

Відсоток членів повітових прибічних рад української народности в трьох східно-галицьких воевідствах не відповідає ані силі ані процентовому відношенню українського населення. Цьому не можемо зовсім дивуватися, коли візьмемо під увагу, що членів прибічних рад іменує політична влада і що в тому її ніщо не важе. Але це ще не все. Іменованих членів прибічних рад не можемо уважати представниками українського населення ще й тому, що політична влада в більшості випадків іменувала членами таких українців, які не мають нічого спільного зі стремліннями українського громадянства. Знаю випадки, де українці, члени прибічної ради, є неграмотними, як також такі випадки, де членами прибічних рад іменовано усунених наслідком зловживань неказаних громадських комісарів.

Додаймо до того, що члени прибічних рад не мають рішеннячого лише дорадчий голос і мусямо з натиском ствердити, що повітові старости чи керманічі повітової самоуправи в Галичині

— Чи станиця поліції є рідна міністерству? Дістаємо такого дуста: Після довершеної в мене крадіжки дня 2 п. м. повідомив і про це поліцію в Рівні поа. Казуш українською мовою. Начальник тої станиці не признає мого донесення, виглаючи написати йому по польськи і не робити нічого, хоч і знає про цю крадіжжє ш від начальника гродина. Відомо, що зак. з 31. липня 1924 ласкаво дозволяє нам українцям писати в нашій мові до повітових і всевідесних урядів, а тільки

ських селян, 2 селяни і 2-ох жидів, усі в Тернопільщині. Акт обвинувачення каже, що 1) Степан Цивільський, 30 літ, селянин з Чистилова, 2) Юрко Сидорович, 39 літ, швець з Тернополя, 3) Авраам Собольсон фальзе Галіч, 40 літ, столяр з Тернополя, 4) Ізраель Грінберг фальзе Вассерман, 43 роки, кравець з Тернополя, 5) Дмитро Герій, 36 літ, селянин з Чистилова, 6) Володимир Амброзюк, 26 літ, селянин з Івашева Горішнього, 7) Лука Биць, 30 літ, селянин з Малаховців, 8) Ілько Керничий, 44 роки, коминар з Тернополя, 9) Анна Цивільська, 25 літ, замужня з Чистилова, 10) Степан Зауза, 26 літ, селянин з Чистилова, 11) Онуфрій Швець, 29 літ, селянин з Чистилова, 12) Григорій Сентайло 37 літ, селянин з Глубічка Великого, 13) Дмитро Цивільський, 27 літ, селянин з Чистилова, 14) Павло Стачинський, 20 літ, зарібник з Чистилова, 15) Василь Замковий, 20 літ, зарібник з Чистилова, 16) Микола Замковий, 20 літ, селянин з Чистилова, 17) Осип Замковий, 23 роки, селянин з Чистилова, 18) Микола Середа, 26 літ, столяр з Чистилова, 19) Степан Боднар, 19 літ, швець з Чистилова, 20) Гнат Перун, 26 літ, селянин з Чистилова, 21) Павло Баворовський, 17 літ, зарібник з Чистилова, 22) Володимир Перун, 18 літ, хлопець з Чистилова, 23) Марія Турчин, 35 літ, зарібниця з Чистилова — належала до Комуністичної Партії Західної України від 1925 року до травня 1928 року і тому допущилася злочину державної зради по думці §§ 58 і 59 к. з. Обвинувачені мали поширювати комуністичну біблуду і підготувати революцію, щоб віддати Східну Галичину від Польщі та прилучити її до Радянської України. Далі акт обвинувачення каже, що 24) Дмитро Лазман, 27 літ, селянин, 25) Іван Паламар, 31 літ, швець, 26) Василь Хонтан, 28 літ, селянин, 27) Олександр Бабій, 30 літ, селянин, всі з Чистилова, 28) Ілько Роговський, 27 літ, громадський писар зі Смиковців, 29) Василь Замковий, 34 роки, селянин з Чистилова не повідомили адміністраційних властей про ту цілу акцію і тому допущилися співвини в злочині державної зради по думці §§ 58 і 59 к. з. Вкінці акт обвинувачення каже, що обвинува-

чені 30) Захарко Ліберман, 16-літній хлопець і 31) Михайло Ольховий, 44-літній селянин, оба з Чистилова, допущилися злочину заволодіння публічного спокою, поширюючи в селі протидержавну літературу.

Після вчитання акту обвинувачення й устійнення генералій обвинувачених перервано розправу до четверга.

В четвер 18. квітня ц. р. продовжувано розправу далі. Переслухано вже кількох обвинувачених, які заперечили свою вину. Обвинувачені зізнають, що до К. П. З. У. не належали, на комуністичні конференції в цілі не сходилися, комуністичної біблуди не колектували і взагалі не вели ніякої протидержавної акції. В п'ятницю будуть ще далі зізнавати обвинувачені.

Звіт з дальшого ходу розправи будемо подавати своєчасно.

Бережимо пам'ять заслужених людей.

За упорядкування могили Корнило Устияновича.

Минає 25 літ, як у Долгім к. Східницького помер б. п. Корнило Устиянович, син Миколи. Це людина добре знайома ширшим кругам українського громадянства. Багато позитивні він по собі пам'яток, маючи церкви, іконостаї та образи світського змісту. При цьому був з нього і добрий маринатист. Не один насміявся з тих його карикатур доволі. Писав поезії, драми, сатири, а при кінці свого життя описав прегарно в формі спогадів свою подорож за границю, в першу чергу на Балкан. Це ціна студія для нашого малярства, хоч, на жаль, ця праця залишилася у манускрипті, бо смерть не дозволила виконати твору як слід. Помер Устиянович, маючи іконостаї в Долгім, у своїй далекій рідні і тут спочивають його тілні останки.

Могила Устияновича цілковито занедбана. Ні пам'ятника, ні деревини, ба навіть насип зрівняно вже з землею. Небажком не стане й людей, які вказували на могилу артиста.

В 25-ліття його смерті не від річи було,

якби українське громадянство заопікувалося цією могилою та шанувало як слід ці роковини.

Микола Брусенський

Зі спортивного життя.

Краєві змагання у важкій атлетичній та бокс.

Змагання відбулися у днях 20. і 21. ц. м. в руханковій залі Т-ва „Сокіл-Батько“ при вул. Руській ч. 20. Початок змагань в суботу дня 20. ц. м. в 7-й год., а в неділю дня 21. в год. 7.30 вечером.

Важення учасників і поділ на ваги відбулися в п'ятницю дня 19. ц. м. в 8-й год. вечером в руханковій залі Т-ва „Луг“, вул. Коперника ч. 5, партер.

Карти вступу можна дістати скоріше в Союзному Базарі по ціні 2 зол. за крісло та 1 зол. за стоячі місця. Академічна молодь та ученики платять за стоячі місця половину.

Рада Українського Спортивного Союзу.

Спортова секція при Т-ві Прихильників Освіти.

Виділ УССК-а, секції Студентської Громади, що наслідком розв'язання Товариства перестав існувати, знає всіх своїх членів та студентів-спортсменів вписуватися до спортивної секції Товариства Прихильників Освіти, яка тепер твориться. Вписи приймаються на установчих зборах секції, які відбулися в неділю 21. квітня в 10. год. рано в залі Академічного Дому.

З життя спортивного т-ва „Бескид“ у Надвірній.

Дня 31. березня відбулися в Надвірній П. загальні збори українського робітничого спортивного товариства „Бескид“ у Надвірній. На цих зборах вибрано раду товариства та провізир комісію. Товариство розвивається гарно, однак мало має спомогаючих членів, що свідчить про мале заінтересування громадянства спортом. Члени товариства — це робітники місцевих гартаків та ремісничих молоді. У минулому році відбуло товариство 17 прилюдних змагань на майбутніх Бистрицю.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський театр:
П'ятниця 19-го, г. 7.30 веч. „Несподіванка“.
Субота 20-го, г. 3.30 попол. „Ксьондз Марко“.
Субота 20-го, г. 7.30 веч. „Царевич“.
Неділя 21-го, г. 3.30 попол. „Одна одиноків ніч“.
Неділя 21-го, г. 7.30 веч. „Два панове Б“.

Кіна.

„Аполло“: „Поділлястер Тагес“.
„Лев“: „Останній приказ поручика“.
„Ола“: „Тайна реставрації кабінету“.
„Палас“: „Мусульманка“.
„Пам“: „Отрута коханця“.
„Фатаморганга“: „Жінка на тортурі“.
„Химера“: „Непереможний“.

Програма радіо.

П'ятниця 19-го.
Льондон (358). 22.30 Симфонічний концерт. 24.15 Музика до танцю.
Париж (174). 15.45 Концерт. 18.35 Пате. 20.30 Симфонічний концерт.
Берлін (425.4). 21.00 Вечірня програма. Мюнхен (316.7). 20.00 „Боканго“, опера. 21.15 Камерний концерт.
Міліно (304.2). 20.30 Симфонічний концерт.
Рим (443.8). 20.45 Оперетта.
Будapest (515). 19.30 Опера. 22.30 Циганська музика.
Відель (319.9). 20.05 Оркестра мажористів. 21.30 Німецькі композитори з Ренессансу.
Брюссель (311.9). 20.15 Російська музика.
Ленінград (1000). 16.20 Легкий концерт.
Москва (1442.3). 19.24 Концерт.
Київ (775). 18.30 Музична андлія.
Ларіка (1680). 18.30 Вечірній концерт.
Варшава (195.1). 18.15 Оркестра мажористів. 20.15 Симфонічний концерт.
Субота 20-го.
Льондон (358). 22.30 Легка музика. 23.35 Музика до танцю.
Париж (174). 18.35 Пате. 20.15 Концерт Берті Еріа.

Берлін (425.4). 20.00 Концерт модних жельодів і оперетт.
Мюнхен (316.7). 22.45 Капелла Гудмен.
Рим (443.8). 20.45 Вільска оркестра. Будapest (515). 18.00 Опера оркестра.
Міліно (304.2). 20.30 Опера Парезі.
Ленінград (1000). 19.00 Популярний концерт.
Москва (825). 19.25 Народний концерт.
Харків (1680). 17.20 Камерний концерт. 20.00 Вечір для танцю.
Варшава (115.1). 20.10 Оперетта Кузіас „Флора Бель“. 22.30 Музика до танцю.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Кобзарі-Банауристи К. Місевич і Д. Гонта виступають:
20.1V. Каміка Струмізова.
21.1V. Радех.
23.1V. Львів.
Білетти продає „Народна Торговля“.
1822 5-8
Український Театр під дир. І. Корутка.
Густині:
Субота 20.1V. „Хмара“.
Неділя 21.1V. „Ой не ходи Грицю“.
Понеділок 22.1V. „Король життя“.
Вікторія 23.1V. „Пташки в Тиролі“.
В склад трупи входять: ПП. Грушак, Худякова, Істоїма. Левинська, Кришечка і Грубіна. ПП. Єрофеєв, Кононін, Кузін, Березенко, Чугай, Панасів, Шафарчук, Пришляк, Ромичук, капелішні Каменські. Режисером театру Чугай. Готується до постановки „Кума Марта“.
1818 1-7

Підписаний Виді Т-ва „Мішанське Братство“ в Тернополі скликає на основі постановки § 6 об'єднуючого статуту цього товариства Надзвичайні Загальні Збори членів цього товариства, котрі відбуваються у віторок дня 30. квітня 1929 в годині 4-й в залу в злочай 9-го Тернополя зі складу членів товариства. 1) Отворення зборів і вибір президиї. 2) Реєстрація дотеперішнього Виділу Товариства. 3) Вибір нового Виділу Товариства. 4) Внески і запити членів Тернополя, дня 16. квітня 1929 р. За Виділом Т-ва „Мішанське Братство“ в Тернополі: лідер Фелікс Ган, голова, Микола Чубатий в. секретар. 1831 1-1

Вчит д-ра Дм. Донцова на тему: „Криве зерцало української літератури“ відбується заходом Т-ва допомоги емігрантам з України в неділю 21. ц. м. в год. 6. веч. в залі „Бескид“ (Народний Дім). 1-1

Заходом Української Християнської Студентської Організації у Львові відбуваються в Семинарській Церкві вул. Коперника 36 РЕКОМЕНДІЇ для Студентів і Студенток Вис. Шкіл зі складу членів у порядку: В чит. 21 (неділя), 22, 23, 24 і 25 квітня Реклекційні науки, котрі вголосить о. Андрій Трух ЧСВВ. Початок все о годині 7-й вечером. В п'ятницю дня 26.1V. о годині 3-й пополудні Сповідь. В суботу 27.1V. о годині 8-й рано Служба Божа і спільне Св. Причастіє. Управа УХСО. 1-2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

ІВАН ГРИШИШИН, уродж. 1901 в о. горішній пов. Перемишлян, унесажю військову карту звільнення видати через П. К. У. в Золочеві. 1834 3-3

ГОДИННИКИ „Zenith“, „Longines“, також біжутерію власного виробу поручає: Дембровський Я. й Гольдманський Я., Львів, (Готель Жорж). Догідні умови. 1236 14-2

ГІБІ Висидлю почтою за послідатю, опалено, гарні, вибрані гриби (найменше 5 кг) по 36 зол. за кіло, також помиди з чистих сажок з цукром, бочкочка 5 кг. 12 зол.; прандива овесна бриндзя в 5 кг. бочкочка за 15 зол.; золосні гриби 5 кг. за 18 зол. та великі сусенні гриби 5 кг. за 12 зол. — Ф. ма М. Штунмер, Косів коло Коломиї. 1640 9-10

РСТАВРАЦІЯ враз з корінним селеном, первородна, з урядженням, а причини смерті властива, на корисні успішні до виняку зараз. В сезоні літніми медика фреквенція. — Зголошення: Юркова, Залісний. 1825 2-2

БЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СІРБНІ ВИГОБИ продає за годину і на сати від асметів літ у цілім краю зиспафірма Іван Зельтеррайх, Львів на Марієвська ч. 5. Купують бреланти, золото, срібло, плати найвищої ціни. 1 155-7

ШУКАЮ анімі у Львові або на провінції до дітей в народних або учнів середніх шкіл класичних Зголошення заскаво слати під „Соціалізм“ до Ада. Діа. 1 1

МИХАЙЛО НІКОЛИШИН, уродж. 1897 р. в Трибузівці повіт Бучач унесажю загублену військову книжку виставлену через П. К. У. в Бучачі. 1847 1-3

АДВОКАТ КМІШКЕВИЧ в Галичині пошукує нетайно зявляного солдатора. 1846 1-3

ДІМ зі селеном дуже добре просперує члени за Жиніською рогакою до спродання. Відомість: Куринський, Баторівка. 1852 1-1

ДЛЯ ЛІТНИКІВ: Вілла „Надія“ над Прутом, Внесена 650 м. В найгарнішій околиці долини Прута. З хвилю ходу до станції „Надія“ між Мизулицьким і Татаровим. Покої з кузницею і без кухні і заруч з обстановкою за винятком постелі до виняку від 1. червня 1929. Зголошення: Іван Тольницький Уряд Сварбавий Тернопіль. 1831 3-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Спеціаліст недуг ледів, серця і жовука
д-р Фелікс Ган
Львів, городечна 46.
432 Пересилання Рентгенів. 16-24

Конкурс.

В гімназії „Рідної Школи“ в Яворові є в ділі дві учительські посади: польської і германської. Подання вносити негайно до Головної Управи „Рідної Школи“ у Львові Ринок 10. 1831 2-4
Головна з права „Рідної Школи“

Зачинай Загальні Збори Т-ва „УРАЇНСЬКА БЕСИД“ у Львові, вул. Рутівського ч. 22 і.

відбудуться в суботу дня 27. квітня 1929 о год. 6. вечером, а також порядок діяння:

- 1) Отворення Загальних Зборів.
- 2) Вчитання протоколу з попередніх Зборів.
- 3) Звіт Виділу з діяльності Товариства і видання абсолютної уступкової Виділу.
- 4) Сирна зміни статуту.
- 5) Вибір нового Виділу.
- 6) Внесення і запити.
- 7) Численну участь ПП. Панів Членів в Зборах просить — Виді. 1804 2-2